

Keresztényi Nándor

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: _____

A torony tetején

Cím: _____

Aranyozók között, hatvan méter magasban

Forrás: _____

Eti Kislap

(Hely)

1958. 7. 29

(Idő)

(Köt. v. fűz)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

726. 5

Hely

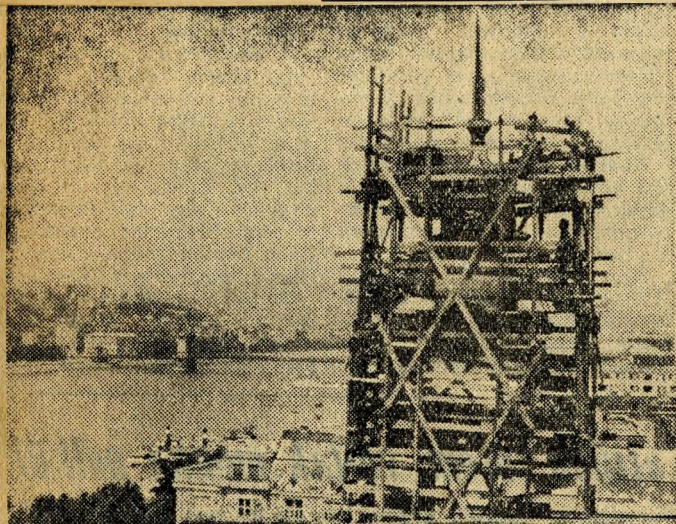
Belvárosi templom

Idő

11/19

Személy

Helyszám

(Sándor felvétele)

Agyúgolyó vitte le 1944-ben a belvárosi templom északi tornyát, s megrongálódott a tetőzet is. Az állam helyreállítja eredeti formájában a régi műemléket — fent, a két toronyban már néhány hónapja megjelentek az ácsok és a bádigosok, szombaton pedig aranyozók láttak munkához.

A bejárat mellett, a falon, tábla hirdeti: 1725—40 között épült a templom... Az újabb művészettörténeti kutatások azonban kiderítették, hogy ekkor újjáépült csupán — eredetileg már 1030 körül állott. A folvtonos alakíthatóságok tették

lehetővé, hogy különböző stílusirányzatok —

románkori, klasszicista, gótikus, reneszánsz, török, barokk, romantikus, eklektikus stílus

— nyomai láthatók rajta.

Most, hogy ismét restaurálják a templomot — kilencszáz éves története alatt ki tudja hányadszor —, az emléktáblát olyanra váltják fel, amelyről megtudhatjuk az 1030-as évek-től napjainkig történt változások lényegét.

Kibontották a déli torony kupoláját, ahol több értékes

leletre bukkantak. Egy 1795-ből származó latin krónika mindezek között a legérdekesebb. Vastag pergamenjén semmi nyoma az időnek, a tussal szépen kicirkalmazott betűk kitűnően olvashatók. Mi áll rajta? Trinberger András és Liebenberg János, a pergamén írói felsorolják a császárt, a császárnét, a nádor, főurak, polgármesterek (Budapesté Boráros János volt, akiről a közismert teret nevezték el) a bírák neveit, majd leírják a Belvárosba vezető Váci, Kecskeméti és Hatvani kapukat. S hogy a külpolitika se maradjon ki, megemlékeznek a „szerencsétlen francia forradalomról” is. Tűzvészokről, áradásokról, s az első magyar színház létrejöttéről olvashatunk még többek között a pergamenen.

A szerzők végül megemlítik a templom akkori újjáépítójének, Architecto Antonio Josepho Hackernek nevét, s azt az ács mestert, aki a keresztet helyezte fel a torony tetejére.

Fent, ötven méter magasban a mostani újjáépítőkkal beszélgetünk. Tővisi Gyula ács mesternek még csak a harmadik „tornya” ez, az 53 éves Berecz Tóni bácsi viszont már gyerekkora óta megszokta a magasságokat: díszítóbádigos a szakmája.

Forrasztanak — tűzoltó vigyáz, nehogy lángot kapjon a sok száraz deszka

—, kalapálnak a bádigosok, erős az állvány alattuk.

— A vörösréz borítást és a díszítő elemeket is régi formában állítjuk helyre — mondja a művezető, s még hozzátéveszi: — hatszázezer forintba kerül csak ez a munka...

— Nem szédülnek soha?

Ács, bádigos egyszerre válaszol: — Ha fél az ember, annál rosszabb. Ugy kell itt járni, akár a földön...

Ugyanezt mondja Sovák Károly aranyozómester is; jónéhány létrafokot kell megmászni még ahhoz, hogy feljussunk a kis sátorba, amit a torony legtetejére borítottak. Szombat óta dolgozik itt a 43 éves szakmunkás Sovák mester, Nagy Ferenc nevű segédjével, s ma befejezik az aranyozást.

A 23 karátos, ezredmilliméter vékony lemezeket — az aranyozók arcára, homlokára is jutott belőlük néhány csik és pötty — külföldről hozzák.

Hosszú nyelvű ecsetekkel simítják össze csillogó testté az apró, leheletkönyvű (ezer darab nyolc gramm csupán!) lemezeket.

Ahogy elbúcsúzunk, s indulunk lefelé a csaknem hatvan méter magasságból, még tanácsot ad a mester: — Csak sose gondoljanak arra, hogy le is eshetnének... És ne nézzenek maguk alá, a földre...

Keresztényi Nándor